

Dr Anthony J. Tomasino, Judaizm przed Jezusem, sesja 8, dynastia Hasmoneuszy

© 2024 Tony Tomasino i Ted Hildebrandt

To jest dr Anthony Tomasino i jego nauczanie o judaizmie przed Jezusem. To jest sesja 8, Dynastia Hasmoneuszów.

Tak więc, kiedy ostatni raz opuściliśmy naszych bohaterów, Judasz Machabeusz niedawno zginął w bitwie, a jego brat Jonathan objął dowództwo nad oddziałami Hasmoneusza i został przywódcą buntu.

Ciekawostką na marginesie jest to, że Alcimus , arcykapłan, który był w pewnym sensie przywódcą partii hellenizującej, zmarł wkrótce po przejęciu władzy przez Jonatana. I nie wiemy, kto wówczas zajął jego miejsce. Staje się to trochę tajemnicze, ponieważ niektórzy uczeni twierdzą, że może biuro było po prostu puste.

W tamtym czasie nie było nikogo, kto sprawował funkcję arcykapłana, w co bardzo trudno mi uwierzyć, ponieważ, jak wiecie, arcykapłani byli odpowiedzialni za dokonywanie takich rzeczy jak rytuał Dnia Pojednania, który zdejmował zbiorową winę Żydów ludzie. Nie sądzę, że chcesz to zostawić przypadkowi czy coś. Inni mówią, że może Jonatan pełnił funkcję arcykapłana, co również dla mnie nie ma sensu, bo gdyby Jonatan był wówczas arcykapłanem, jestem pewien, że księgi Machabejskie wszędzie by to celebrowały.

Więc dowiem się, że prawdopodobnie chodzi o to, że ktokolwiek został zainstalowany w tym czasie w biurze, był bardzo nieszkodliwy i niezapadający w pamięć. I dlatego nikt nawet nie zadał sobie trudu zapamiętania jego imienia. Ale w każdym razie, skoro Jonathan przejmuje władzę w latach 161-142 p.n.e., to on poprowadzi tę rewoltę.

Jonathan zakłada w mieście Miszmasz coś w rodzaju centrum rządowego. A Miszmasz to miasto położone niedaleko Jerozolimy . Nie wiemy, kto obecnie rządzi Jerozolimą.

Wiemy jednak, że wiele osób przybywało do Miszmaszu, aby otrzymać sprawiedliwość. I w pewnym sensie przypomina mi to historię, kiedy syn króla Dawida, Absalom, utworzył w pewnym sensie rząd zaoczny , w którym wydawał wyrok, podczas gdy jego ojciec Dawid marudził w pałacu. Ale wygląda na to, że o to tutaj chodzi.

Rząd w Miszmaszu i dzieło Jonathana najwyraźniej cieszył się dużym powodzeniem wśród ludzi. I więcej było ludzi udających się do Jonatana po pomoc, niż tych, którzy udali się do tego, kto w tamtym czasie rządził Jerozolimą. Teraz, Machabeuszowie,

już trochę o nim rozmawialiśmy, Machabeuszowie zaczęli zakładać szereg twierdz w całej Judei i próbować zabezpieczyć to miejsce dla Imperium Seleucydów.

Jednak po raz kolejny mamy kłopoty w Syrii, bo mamy rywalizację pomiędzy Demetriuszem I a człowiekiem o imieniu Aleksander Ballas, obaj należący do rodziny królewskiej i obaj teraz rywalizują o tron. Ballas, naprawdę nie wiemy, jakie są jego powiązania z rodziną. Niektórzy uważają, że nie miał żadnego.

Ale w każdym razie wydawało się, że cieszy się dużą popularnością. Aby zapewnić sobie poparcie ludu, którego uważał za najbardziej energicznego w populacji żydowskiej, mianował Jonatana na arcykapłana w Jerozolimie. Miało to na celu zdobycie jego przychylności.

Chodziło o to, żeby mieć go za sojusznika, trzymać go blisko siebie i tak dalej. Jest to jednak poważny problem dla narodu żydowskiego, ponieważ jest to duże zerwanie z tradycją. To prawda, pochodzi z rodziny księży.

Ale arcykapłan, coś, od czasów Salomona był w zasadzie wzięty z jednej głównej rodziny, rodziny człowieka o imieniu Sadok. Linia arcykapłanów Cadokitów była dobrze ugruntowana. I w zasadzie Bóg zawarł przymierze z rodziną Sadokitów, że będą oni wiecznie arcykapłanami.

Teraz zrywamy z tą tradycją, mianując na arcykapłana tego Hasmoneusza, który nie należy do linii Sadokitów. Tak więc w 153 rpne Święto Namiotów w 153 rpne jest pierwszym oficjalnym aktem Jonatana. W tym czasie przewodniczy jako arcykapłan.

Balas nadal obdarza go zaszczytami. Czyni go Stratigosem Jerozolimy. Ten Stratigos to coś w rodzaju gubernatora wojskowego.

Jest więc nie tylko główną władzą religijną, ale teraz jest także główną władzą wojskową Jerozolimy. Wydaje się, przynajmniej początkowo, że Hasmoneusze zwyciężyli. A więc upadek Jonathana.

Oto wykres pokazujący, gdzie Judea trochę tutaj rośnie. Wiesz, to nie jest duży naród, ale Jonathanowi udało się podbić niektóre regiony tutaj, w Transjordanii, a także niektóre obszary tutaj i rozszerzyć królestwo terytoriów Judzkich. Tak więc Demetriusz II zostaje królem w 145 rpne.

To był rywal Alexandra Ballasa. Aleksander Balas nie żyje, a Demetriusz przywołuje Jonatana do Syrii, aby zmusił go do odpowiedzialności za wspieranie Aleksandra Ballasa. Coż, w wyniku jednego z tych dziwnych, dziwacznych zwrotów losu, kończy się to tym, że Demetriusz przekazuje terytorium Judejczykom.

więc zostać zabranym do drewnutni, Jonathan wraca z jeszcze większą mocą, niż miał przed udaniem się do Syrii. Ale to nie będzie trwało długo. Po raz kolejny syryjska polityka spowoduje tutaj pewne konflikty.

Powstaje kolejny rywal do tronu imperium syryjskiego, Seleucydzi. Facet o imieniu Tryfon. Tryfon był generałem Aleksandra Balasa.

Nie jest członkiem rodziny królewskiej. Był generałem. Miał jednak wielką władzę i miał za sobą armie.

I tak Tryphon był początkowo wspierany przez Jonathana, co jest trochę zabawne, ponieważ, cóż, myślę, że prawdopodobnie mieli już wcześniej związek, ponieważ on wspierał Alexandra Balasa, a ten facet był kojarzony z Alexandrem Ballasem. Cóż, wygląda na to, że to mogło być dobre posunięcie, ale Tryphon nabrał podejrzeń w stosunku do Jonathana. Myślał, że Jonathan działa przeciwko niemu i że może próbuje rozszerzyć swoje królestwo.

Zwabia go więc do miasta Ptolemeusz , które znajduje się nieco dalej na północ stąd. Udaje, że obdarzy go jeszcze większymi zaszczytami.

Niektórzy z braci Jonathana byli wobec tego bardzo podejrzliwi. W pewnym sensie ostrzegano go, żeby nie szedł. Ale Jonathan poszedł, hej, nieważne.

Wiesz, co może pójść nie tak? Cóż, jedyne, co mogło pójść nie tak, to to, że został wzięty do niewoli, a następnie stracony. Zatem jego brat Simon musi przejąć władzę. Szymon zostaje mianowany arcykapłanem przez Żydów, a nie przez Seleucydów, kiedy Jonathan zostaje zamordowany przez Tryfona.

Teraz Tryfon ponownie próbuje przejąć królestwo. Cóż, powinienem powiedzieć region. W tym momencie to nie jest królestwo.

W tym momencie Szymon zawiera sojusz z Demetriuszem II, ale chce dalszych ustępstw. Jest skłonny pomóc Demetriuszowi II w walce z Tryfonem, jeśli Jerozolima zostanie zwolniona z podatków. Całkiem spore ustępstwo, którego żąda.

Zatem Demetriusz II się z tym zgadza. W tym miejscu powiedziano nam, że Żydzi zostali wyzwoleni spod jarzma pogan, co jest dniem obchodzonym w annałach ksiąg Machabejskich, a także ciepło wspominanym w historii Żydów. Bo spójrz prawdzie w oczy, nie płacicie już podatków obcym mocarstwom.

Jesteś zasadniczo niezależny. Więc przez jakiś czas może pracować w zasadzie samodzielnie. Rozszerza sferę żydowską.

Podbija Gerazę i zajmuje Akkę, wielką fortecę w Jerozolimie. Wypędza wojska greckie z Akki i niszczy kilka innych fortec w regionie. Simon ma tragiczny koniec, mimo że po drodze zdobył sporo pochwał.

Tak naprawdę jest rok 140 p.n.e., kiedy odbywa się to, co nazywają Wielkim Zgromadzeniem, na którym jest on uznawany za arcykapłana i przywódcę całego narodu żydowskiego. 140 lub 139, Demetriusz, jego patron, zostaje ponownie schwytany przez Partów. W tym momencie Szymon rzuca swoje poparcie dla Antiocha VII w walce o tron.

Antioch VII zażądał od Szymona uwolnienia części podbitych przez siebie terytoriów. Szymon odmówił, gdy Grecy wystali swoje wojska, aby spróbować zająć ich siłą. Szymon i wojska żydowskie pokonały armie greckie i zdołały zachować kontrolę nad swoimi terytoriami.

To, co przydarza się Simonowi, nie ma nic wspólnego z honorem ani niczym podobnym. Ma raczej zięcia o imieniu Ptolemeusz. Zięć zaprasza go na bankiet.

Simon pojawia się na bankiecie i zostaje zamordowany przez własnego zięcia. Jego zięć myśli, że przejmie kontrolę nad Jerozolimą. Dzieje się to w 135 roku p.n.e.

Cóż, od razu mamy mały konflikt, walkę o najwyższe kapłaństwo i kontrolę nad Jerozolimą. Jan Hyrcanus, syn Szymona, próbuje teraz przejąć kontrolę nad Jerozolimą. To naprawdę tragiczna, smutna historia na początku, ponieważ panowanie Johna Hyrcanus nie zaczęło się dobrze.

Ptolemeusz ucieka do Jerozolimy i bierze do niewoli żonę Szymona, matkę Jana Hyrcana. Za każdym razem, gdy wydawało się, że Hyrcanus i jego siły będą w stanie włamać się do kompleksu świątynnego i ponownie przejąć kontrolę nad świątynią, Simon paradował z matką Hyrcanus i groził, że ją zabije. W końcu rzeczywiście ją zabił, a mimo to udało mu się uciec i uciec do Egiptu.

A więc pierwsze podbite oko na Jana Hyrcanus i jego panowanie tutaj. Był oblegany przez Antiocha VII w 135 rpne. W tym czasie, z powodu sił Greków otaczających Jerozolimę i odcinających ją od sojuszników, Jan Hyrcanus został zmuszony do ogromnych ustępstw, oddając dużą część majątku, czyli ziemi, którą podbili w poprzednich ekspansjach.

Jednak w tym, że Antioch VII nie był nieśmiertelny. W 128 rpne Antioch VII ginie w bitwie. Demetriusz II, który przejmuje władzę po nim, jest rozproszony, próbując zabezpieczyć swój tron.

Zatem, nie zwracając na to uwagi, Jan Hyrcanus zaczyna grać na swoją rękę i zaczyna odzyskiwać swoją władzę i autorytet oraz podbijać część ziem, które musiał oddać

Grekom. Na północy zajmuje Samarię, miasto, które Aleksander Wielki przekształcił w miasto greckie. Na południu podbija krainę Idumei.

Idumea, Edom znany ze Starego Testamentu. Lud Edomu został zmuszony do skierowania się na zachód przez ruchy ludów arabskich. Kiedy Edomianie przenieśli się na zachód, utworzyli w pewnym sensie swoje własne małe królestwo na południe od Judei.

Królestwo to stało się znane jako Idumea. Cóż, Jan Hyrcanus podbił Idumeę i zmusił ludność Idumei do przejścia na judaizm lub śmierci. A następnie na wschodzie podbił regiony Transjordanii.

Jednak Hyrcanus, aby osiągnąć swój sukces, podjął szereg kontrowersyjnych posunięć. Jednym z nich było splądrowanie grobowca króla Dawida. Obecnie jest to tradycyjne miejsce grobowca króla Dawida.

Jednak powiedziano nam, że ponieważ zostali tak okaleczeni przez wojny z Grekami, rozpaczliwie potrzebowali pieniędzy i odkryto grób Dawida, który był wypełniony bogactwami. Bogactwa te zostały zabrane i wykorzystane przez Jana Hyrcanus do odbudowy swojej armii. Zatrudnił zagranicznych najemników i jest to nowy krok dla Hasmoneuszy.

Do tego momentu Hasmonejczycy walczyli o ojczyznę, o kraj, o honor i wszystkie te dobre rzeczy. Teraz ma w swojej armii grupę ludzi, którzy walczą o pieniądze. I nie zawsze są to, oczywiście, najbardziej niezawodni żołnierze.

Kolejnym jego posunięciem było zniszczenie świątyni, z której korzystali Samarytanie. To nie jest w Samarii. Jest to świątynia samarytańska, która znajdowała się na górze Garizim.

A Samarytanie, oczywiście, oddawali tam cześć Bogu przez wiele, wiele lat. Od dłuższego czasu mamy złą krew między Samarytanami a Żydami z wielu powodów. Po raz kolejny nie pomogło to w najmniejszym stopniu.

I może teraz zrozumiecie trochę lepiej, dlaczego w Nowym Testamencie powiedziano nam, że Żydzi nie mają żadnego kontaktu z Samarytanami. Właściwie to idzie w obie strony. Na koniec pozostaje jeszcze cała sprawa z Idumejczykami.

Cały bunt rozpoczął się, gdy grecki król Antioch Epifanes zmusił Żydów do porzucenia swojej religii i przejścia na Grecję, w istocie, do przyjęcia religii greckiej. Teraz Jan Hyrcanus w swoim podboju zmusza lud Idumejczyków pod groźbą śmierci do porzucenia swojej religii i przejścia na Żydów. Trzeba się zastanowić nad ironią tego wszystkiego.

I istnieje poczucie, że to wróci i dotknie ich później, ponieważ Idumejczycy są, no cóż, Żydzi mają długą historię z Idumejczykami, sięgającą aż do Starego Testamentu. A jednym z powodów, dla których Żydzi i Idumejczycy mieli złą krew, było to, że Edomici byli jednymi z największych handlarzy niewolnikami, o których mówiono; uważano ich za krewnych Żydów z ludu Judy. Kiedy jednak Babilończycy splądrowali Judeę, przybyli tam Edomici, aby wykupić jeńców i sprzedać ich w niewolę.

Dlatego też kilka ksiąg proroków z wielką zapałem mówi o tym, jak pewnego dnia zostanie osądzona ziemia Edom. Cóż, być może John Hyrcanus czuł, że wykonuje ten wyrok, ale nawet tam nie zabraknie ironii. Wydawało się, że w późniejszych latach Johna Hyrcanus odniósł on wiele sukcesów, ponieważ intrygi polityczne toczące się w Syrii uniemożliwiły im podjęcie jakichkolwiek zdecydowanych działań przeciwko Hyrcanusowi.

Są tak zajęci walką ze sobą, że nie mogliby w tym momencie walczyć z Johnem Hyrcanusem. Hyrcanus podbił Samarię i zrównał ją z ziemią, jak już wspomniałem, i było to zwycięstwo dość imponujące, biorąc pod uwagę, że Aleksander Wielki założył to miasto i zaludnił je Grekami. A teraz Jan Hyrcanus zniweczył dzieło Aleksandra Wielkiego.

Był pierwszym z Hasmoneuszy, który zmarł śmiercią naturalną. Co zaskakujące, faktycznie zmarł ze starości w 104 roku p.n.e. Teraz przed śmiercią wyznaczył wdowę po swoim następcy.

Ale jego syn Arystobul miał inne zdanie. Teraz Arystobul nie panuje zbyt długo. Był arcykapłanem od 104 do 103 roku p.n.e., jednak w jego pierwszym akcie, gdy objął urząd arcykapłana, oczywiście wdowa po Janie Hyrcanusie nie mogła być arcykapłanem.

Jego syn, Arystobul, obejmuje stanowisko arcykapłana, ale chce całego pakietu. On chce tego wszystkiego. I tak od razu wsadza do więzienia swoją matkę i wsadza do więzienia swoich braci, żeby mieć pewność, że nie będzie nikogo, kto będzie rywalem o tron.

Pozwala swojej matce umrzeć z głodu w więzieniu. Jego bracia zostali oszczędzeni. Jedną z jego niezwykłych cech, jak widać na naszym małym zdjęciu, jest to, że jest pierwszym z Hasmoneuszy, który ogłosił się królem.

Miał jednego brata, z którym był blisko, człowieka o imieniu Antygon. I Antygonowi pozwolono pozostać na wolności, podczas gdy wszyscy pozostali bracia siedzieli w więzieniu. Cóż, został oszukany przez członka dworu królewskiego, aby zabić Antygona.

w ten sposób, że nakazano mu uchwalić prawo i powiedzieć swoim strażnikom, że jeśli ktoś wejdzie do pałacu uzbrojony, ma zostać natychmiast zabity. Ponieważ chodziło oczywiście o to, że mogą spiskować przeciwko Arystobulowi. A Arystobul był na tyle paranoicznym megalomanem, że wierzył, że jest to możliwe.

Cóż, ten sam dworzanin podarował bratu Antygonowi wspaniałą zbroję i wspaniały nowy miecz. I powiedział: wiesz, kto naprawdę chciałby to zobaczyć? Twój brat naprawdę chciałby to zobaczyć. Tak więc Antygon wkracza do pałacu ze swoją zbroją i mieczem i natychmiast zostaje zabity przez strażników.

Teraz Arystobul był tak przytłoczony wyrzutami sumienia i żalem, że wpadł w wielkie upicie, które ostatecznie odebrało mu życie. Ale nie wcześniej, niż udało mu się podbić Galileę i dodać ją do królestwa. W ten sposób pierwszy król Hasmoneuszy zaczyna od bardzo haniebnego aktu morderstwa, a kończy śmiercią w wyniku pijackiej, no cóż, haniebnej śmierci.

A więc królestwo Hasmoneusza w 103 rpn. To królestwo pozostawione przez Arystobula. Widać, że znacznie się rozwinęło od czasu, kiedy było mniej więcej w tym stylu.

No wiesz, taki mały sprite. Teraz dotarło to do tego regionu. Podbił region Transjordanii.

Możemy teraz mieć tu jakiś ładny port, do którego możemy wyjść i wysłać kilka statków. Mamy tutaj region Galilei. Wszystko to zostało dodane do królestwa Hasmoneuszy.

Docieramy teraz do królestwa, które jest mniej więcej tak duże jak to, które rządził Dawid. I tak po śmierci Arystobula władzę przejmuje Aleksander Janneusz i ma on ładne, długie panowanie. Ale kurczę, co dobrego można powiedzieć o Aleksandrze Janiuszu? Prawdopodobnie nic, poza tym, że udało mu się jeszcze bardziej rozszerzyć królestwo.

Jest więc bratem Arystobula. Był jednym z chłopaków przebywających w więzieniu. Kiedy został zwolniony z więzienia, wdowa po Arystobulu, Aleksandra Salome, wyszła za niego za mąż i został wyniesiony do roli króla.

Pierwszą rzeczą, jaką próbował zrobić, było podbicie miasta Ptolemeusza, które znajduje się nieco dalej na północ od Galilei, na wybrzeżu. Chciał tego miłego, pięknego nadmorskiego miasta. Nie udało mu się podbić Ptolemeusza.

W rzeczywistości siły Jerozolimy zostały w tym momencie pokonane przez Ptolemeuszy. Na szczęście dla Aleksandra Jannaeusa Aleksandra Salome zyskała już

kilku wpływowych przyjaciół, w tym Kleopatrze III. Kleopatra III wysłała siły egipskie, siły Ptolemeuszy, do Jerozolimy i wyzwoliła Jerozolimę z rąk Ptolemeuszy.

Zastanawiała się przez chwilę, czy dodać do swojego królestwa królestwo Judei, ale Aleksandrze Salome udało się ją przekonać, że lepiej mieć na północnych granicach lojalnego sojusznika, niż krnąbrnego poddanego. Wróciła więc do Egiptu, a Aleksander Janiusz wrócił do domu, do swego królestwa i do swego pałacu w Jerozolimie. Udało mu się podbić Filistynę i Iterię oraz kilka innych regionów, rozszerzając królestwo do czegoś większego niż było dotychczas, być może sięgającego czasów Salomona.

Um, on, cóż, zaczynamy, spojrzymy na naszą mapę tutaj, rozumiesz? Aż tutaj, Ptolemeusz jest w tym regionie, aż tutaj, na tym etapie, jest to naprawdę dość silne i dość potężne królestwo. I jest wiele powodów, dla których można by pomyśleć, że mieszkańcy Judei byliby dumni z tego, czego dokonali. Ale z tym Aleksandrem Janiusem było wiele problemów.

Miał mnóstwo problemów domowych. Przede wszystkim był wyjątkowo niepopularny wśród faryzeuszy. A faryzeusze od początku w większości nie lubili tych Hasmoneuszy.

Istnieje opowieść o Janie Hyrcanusie, która mówi, że w większości rabini przypominają Johna Hyrcanus, gdy wspominają jego panowanie. Uh, ale, uh, kiedy Jan Hyrcanus, uh, uh, sponsorował niektórych faryzeuszy i wydawał dla nich przyjęcie, i zapytał ich, więc co mogę dla ciebie zrobić? A oni powiedzieli: „No cóż, możesz, hm, ustąpić z wyższego kapłaństwa, ponieważ nie masz kwalifikacji, aby być arcykapłanem”. To musi być ktoś z rodu Zanucka.

A Jan Hyrcanus odmówił. Od tego momentu między faryzeuszami a Hasmoneuszami było napięcie, więc ma z nimi problemy.

Jest taki epizod nagrany podczas Święta Namiotów, gdzie z powodu niepopularności Aleksandra Janiusza był on znany z hulanki i bycia raczej, hm, hm, niemoralnym człowiekiem na wiele sposobów. Powiedziano nam, że podczas Święta Namiotów ludzie mieli w ręku owoc cytryny i krzak lulawu. Cóż, gdy Aleksander Janiusz paradował w swoich szatach, aby przewodniczyć Święcie Namiotów, ludzie zaczęli rzucać w niego cytrynami.

I to go nie uszczęśliwiło. Rozkazał swoim żołnierzom zaatakować tłum. I wielu Żydów zostało wówczas zabitych przez własnego arcykapłana.

No wiesz, w pewnym sensie to sprowokowali, można by tak powiedzieć, ale jednak. W 88 roku p.n.e. faryzeusze uznali, że mają dość tego bezbożnego pretendenta do najwyższego kapłaństwa. I tak zawarli umowę.

Zawarli układ z Demetriuszem III Eucharystycznym, który był wówczas przywódcą Imperium Rozwiązania. Poprosili Demetriusza, aby przybył i przejął kontrolę nad Jerozolimą, aby mogli wyznaczyć własnego człowieka na urząd arcykapłana i usunąć tych ludzi ze stanowiska królewskiego. Oczywiście pomysł, aby królem był ktokolwiek inny niż ktoś z linii Dawida, był dla wielu Żydów bardzo obraźliwy.

Cóż, stało się tak, że kiedy wojska Demetriusza zaczęły maszerować na Jerozolimę, wyglądało na to, że Aleksander Janiusz będzie, no cóż, wzniesiony toast. Ale obywatele Jerozolimy, widząc, że wojska greckie mają wtargnąć do ich miasta, faktycznie wystąpili w obronie Janiusza. I udało im się odeprzeć armię grecką.

Cóż, Janneusz odpowiedział na to wydarzenie, krzyżując wszystkich przywódców faryzeuszy. 800 faryzeuszy ukrzyżowanych w środku miasta Jerozolimy przez Aleksandra Janiusza. I powiedziano nam, w jednym z tych makabrycznych szczegółów, że Aleksander był na jednym z portyków swojego pałacu, skąd miał wspaniały widok na całą sytuację, bawiąc się ze swoimi konkubinami i prostytutkami, podczas gdy przywódcy faryzeusze umierali na dole.

Aha, powinienem także wspomnieć, że kiedy mężczyźni umierali na krzyżach, kazał wyprowadzić ich rodziny i ich rodziny również wymordować. Zmarł w 76 roku p.n.e. I podobnie jak jego brat zapił się na śmierć.

Zatem po jego śmierci dowiadujemy się, że Aleksandra Salome przejmuje teraz kontrolę nad Jerozolimą. I było to w pewnym sensie spowodowane powszechnym uznaniem. Alexandra Salome należała do osób postrzeganych jako ofiara zdrady męża.

sensie przypomina to współczesną politykę. Ale dzięki temu, jak została potraktowana przez Aleksandra Jannaeusa, stała się bardzo popularną postacią polityczną. I tak została wyniesiona do roli, cóż, królowej Judei.

I tu mamy do czynienia z ironicznym zrządzeniem losu: ostatnim razem, gdy Żydzi mieli królową, nie wszystko układało się najlepiej. Była to kobieta imieniem Atalia. Z drugiej strony, tym razem poszło całkiem nieźle, można powiedzieć.

Była wdową po Arystobulu i Janiuszu. Jak wiecie, Atalia była królową w 841 roku p.n.e., zabiła swoje dzieci i próbowała przejąć tron. Nie była popularną damą.

Alexandra Salome natomiast była bardzo popularną damą. Odwróciła politykę Janneusza i zamiast faworyzować saduceuszy, zaczęła okazywać pojednanie wobec faryzeuszy. Faryzeusze zaczęli obejmować wiele urzędów publicznych.

I to jest naprawdę ciekawe. Wyobrażam sobie, że gdybyś był saduceuszem, byłbyś raczej urażony tym wszystkim, ponieważ saduceuszom za jej rządów w pewnym sensie zabroniono sprawować funkcje publiczne, podczas gdy faryzeusze otrzymywali wszystkie korzyści. Według późniejszych rabinów, którzy uważali faryzeuszy za życzliwych swoich bohaterów, przodków i tak dalej, jest to wspaniała rzecz.

To jest złoty wiek. Saduceusze prawdopodobnie nie postrzegali tego w ten sposób. Nie dokonała żadnego znaczącego podboju militarnego, ale co ciekawe, nie utraciła też żadnego terytorium.

W przeważającej części wydawało się, że jej panowanie zakończyło się sukcesem. W większości cieszyli się spokojem i bezpieczeństwem oraz pewnym brakiem skandali, co przez jakiś czas było dobre. Ale po śmierci Aleksandry Salome zaczęły się naprawdę kłopoty.

Widzicie, w tym momencie ona ma dwóch synów. Jeden z nich, Herakliusz II, sprawował funkcję arcykapłana i Aleksandra mianowała go swoim następcą. Jej drugi syn, niejaki Arystobul II, dowodził armią.

Był kimś w rodzaju dowódcy wojskowego. Kiedy Aleksandra jest na łożu śmierci, Arystobul wykonuje swój ruch. Obejmuje najwyższe kapłaństwo.

Ogłasza się jako król Judei i wysyła swojego brata na wygnanie. Rozpoczyna się więc okres konfliktu, który w rzeczywistości doprowadzi do upadku dynastii Hasmoneuszy. O tych wydarzeniach porozmawiamy w późniejszym wykładzie.

To jest dr Anthony Tomasino i jego nauczanie o judaizmie przed Jezusem. To jest sesja 8, Dynastia Hasmoneusów.